

РЕШЕНИЕ

№ 10310

гр. София, 16.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 26.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **2250** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във връзка с чл.129 ал.7 от ДОПК.

Образувано е по жалба от „Ес Ен Би“ АД с ЕИК[ЕИК], представлявано от изп. директор С. Р. Б. със седалище и адрес на управление –гр. С.,[жк], [улица] чрез адв.Л. В. с адрес – [населено място], бул. “Ц. Б. III“ № 5, ет.3, офис 2 срещу Акт за прихващане или възстановяване № П-22220523184290-004-001/25.10.2023г., издаден от Ц. Г. Р. на длъжност главен инспектор по приходите и Т. В. И. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД –НАП- С., потвърден с Решение № 38/10.01.2024г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП.

В жалбата се излагат аргументи за незаконосъобразност на оспорения АПВ. Излагат се доводи, че неправилно са изчислени както задълженията на дружеството, така и размерът на претендираните суми за възстановяване и неправилно е извършено прихващане по реда на чл.129 във връзка с чл.128 от ДОПК. Твърди се, че към датата на подаване на искането за възстановяване на суми в изпълнение на съдебно решение на ВАС, дружеството не е имало установени публични задължения. Твърди се, че установените лихви, които се дължат от жалбоподателя са погасени с изтичане на три годишна давност.

Иска се отмяна на акта и произнасяне по същество, с което съдът да постанови възстановяване на всички суми съгласно съдебното решение на ВАС.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. В., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски по представен списък. Представя писмени бележки.

Ответникът - директорът на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление - С. на Националната агенция за приходите, редовно уведомен, представлява се от юрк. Н., която оспорва жалба и изразява становище за неоснователност и недоказаност на изложените от жалбоподателя твърдения. Моли да бъде потвърден обжалвания АПВ като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение. С писмена молба от 14.01.2026 г. изразява становище по същество.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, III отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният АПВ е връчен електронно на 25.10.2023 г. Жалбата до директора на Д"ОДОП"- С. при ЦУ на НАП е подадена на 07.11.2023 г. /вх. № 53-04-410 по описа на Д"ОДОП" С. /. Решение № 38/10.01.2024 г. на Директора на Д"ОДОП" С. е връчено по електронен път на 11.01.2024 г. Жалбата адресирана до АССГ е подадена на 23.01.2024 г. т.е. същата е редовна, подадена в законоустановения 14-дневен срок, поради което е допустима за разглеждане.

От фактическа страна:

Жалбоподателят е подал искане с вх. №53-06-1731/16.02.2023 г., с което претендира възстановяване на данък добавена стойност / ДДС / в размер на 33 083,64 лв. и корпоративен данък в размер на 89 911,56 лв. Основание за направеното искане е Решение №15696/17.12.2018 г. на ВАС, постановено по административно дело № 9774/2016 г. на Административен съд София-град, с което частично е отменен РА № Р-2205-1403223- 091-01/26.01.2015 г. за установяване на задължения за ДДС по ЗДДС за данъчни периоди от 01.11.2008 г. до 31.12.2011 г. и корпоративен данък по ЗКПО за периодите от 01.01.2008 г. до 31.12.2011 г.

С АПВ №П-22220523039127-004-001/14.03.2023 г. е извършено прихващане на част от вземането на дружеството със задължения за лихви и възстановяване на остатъка. Актът е обжалван и с Решение №711/30.05.2023 г. на Директора на Д"ОДОП" С. е отменен и върнат, като основаният довод, изтъкнат от решаващия орган е, че не са възстановени законни лихви, дължими на основание чл.129, ал. 6 от ДОПК. Също е посочено, че претендираната за възстановяване от жалбоподателя сума в размер на 89 911,56 лв., представлява увеличение на финансовия резултат по ЗКПО. За 2009 г. с РА е определен корпоративен данък за внасяне в размер на 11 509,87 лева. На възстановяване подлежат единствено недължимо внесени данъци. След като сумата, представлява увеличение на финансовия резултат, а не недължим данък по ЗКПО, не следва да бъде възстановявана.

Образувано е ново производство, приключило с АПВ № П-22220523039127-004- 001/14.03.2023 г., с който е постановено, че вземането на дружеството - жалбоподател е в общ размер на 24 381,39 лв., неправилно посочени като надвнесени суми. Посочената сума е формирана от невъзстановен остатък за ДДС в размер на 3 645,46 за м.07.2009 г. /по отменения с влязлото в сила съдено решение РА/; законни лихви в размер на 16 886,41 лв. за възстановен ДДС, изчислени от датата на внасяне на недължимите задължения до датата на прихващане/възстановяване, включително и за невъзстановения остатък и законни лихви за недължимо внесен корпоративен данък в размер на 3 849,52 лв. Вземането на дружеството е прихванато със задължения за лихви, налични по данъчноосигурителната сметка на дружеството за платени главници от 2017 г., 2018 г. и 2019 г.. преди да бъдат погасени по давност. АПВ е

обжалван в частта на извършеното прихващане. С Решение №1368/26.09.2023 г. на Директора на „ОДОП“ С., актът е отменен в оспорената му част относно извършено прихващане в размер на 24 381 39 лева и върнат за нова проверка. Указано е, че въз основа на Решение №15696/17.12.2018 г., по описа на ВАС спрямо дружеството следва да се извърши нова проверка, с която да му бъде възстановен остатък от недължимо внесен ДДС за м. 07.2009 г., както и законна лихва върху всички недължимо внесени от него задължения, възлизащи на 24 381,39 лв. Посочено е, че вземането на длъжника е станало изискуемо към датата на съдебното решение и към тази дата следва да се извърши съпоставяне за наличие на задължения, а с оглед изчисляване на давността относно спиране/прекъсване на давността да се съберат доказателства от дирекция „Събиране“ към ТД на НАП С..

В изпълнение на решението на директора на Д“ОДОП“ органите по приходните са изискали от публичния изпълнител данни за образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2009 г. на „ЕС ЕН БИ“ АД, конкретно кои задължения обхваща, кои от тях и кога са погасени, какви действия за принудително събиране са предприети, има ли отправено възражение за погасяване по давност от жалбоподателя. В получения отговор е посочено, че изпълнителното производство е прекратено с Разпореждане за прекратяване с изх. №С220022-035- 0034941/14.03.2022 г. на основание чл. 225, ал. 1, т. 7 във връзка с чл. 168, т. 1 от ДОПК. Установено е, че няма подадени възражения за изтекла погасителна давност.

Посочено е, че по отношение на жалбоподателя са налагани обезпечителни мерки – запори върху банкови сметки и възбрана върху недвижими имоти, запор върху МПС.

По изпълнителното дело са погасявани задължения по РА № Р-2205-1403223-091-01/26.01.2015 г. и по декларации образец 6 за 2008 г., 2010 г. и 2015 г.

При издаване на оспорения АПВ №П-22220523184290-004- 001/25.10.2023 г., органите по приходите са констатирани, че вземанията на дружеството към този момент са в размер на 18 764,32 лв. и представляват начислена законна лихва върху недължимо внесени суми за корпоративен данък и ДДС по отменения РА №Р-2205- 1403223-091-01/26.01.2015 г. Постановено е прихващане на сумата със задължения за лихви, отразени в данъчно-осигурителната сметка /ДОС на дружеството/, за които е установено, че не е изтекла 10-годишната абсолютна погасителна давност.

За да направят тези изводи, органите по приходните са констатирани, че задълженията на дружеството, описани в АПВ по вид и размер /стр.5-9 в АПВ/ представляват лихви за деклариран ДДС по справки-декларации, който не е внесен или е внесен със закъснение, част от които са отразени в РА № [ЕГН]/18.11.2013 г. и РА №Р-2205-1403223-091- 01/26.01.2015 г.; лихви за установени задължения по РА от 2015 г., потвърдени с решението на ВАС и лихви по декларираните задължения с декларации обр. 6, конкретно:

- задължения за ДДС по РА № [ЕГН]/18.11.2013 г. за периодите -м. 12.2008 г., м. 02.2009 г. и м. 03.2010 г. /погасени през 2017 г. и 2019 г./ и по РА №Р- 2205-1403223-091-01/26.01.2015 г. за периодите м. 03.2009 г., м. 07.2009 г., м. 10.2009 г. и м. 01.2010 г., които главници са погасени през 2017 г. и 2018 г. Констатирано е, че дължимите лихви по горните задължения са в общ размер на 12 443,39 лв. и не са платени от дружеството

- корпоративен данък по РА № Р-2205-1403223-091-01/26.01.2015 г. за 2009 г., платен през 2018 г. и остава дължима лихва в размер на 940,04 лв.;

- данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения по Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДФЛ/ по 14 подадени декларации обр. 6, описани на стр. 4 в АПВ, относими за периодите от м. 06.2009 г. до 2.2009 г., от м. 02.2010 г. до м. 05.2010 г., м. 07.2010 г., м. 08.2010 г. и м. 10.2010 г, които са платени през 2018 г. и 2019 г. Констатирано е, че

по същите е налице остатък от неплатени лихви в общ размер на 10 997,96 лв.

Органите по приходите са констатирани, че за горепосочените задължения за лихви, които са в общ размер на 24 381,39 лв. не е изтекъл 10-годишният давностен срок към 17.12.2018 г./датата на решението на ВАС/. Доколкото в случая вземането на дружеството е в размер по-малък от задълженията, то прихващането е извършено до размера на вземането - 18 764,32 лв., конкретно описано в раздел „Прихващам“ на АПВ. Не е извършено ефективно възстановяване на средства.

В хода на настоящото производство е приета административната преписка. Допълнително от ответната страна са представени и приети справка –декларация по ЗДДС, подадена от жалбоподателя за данъчен период м.10.2009 г., справка от офис „С.“ – ТД на НАП С., относно съдържащите се данни в справки –декларация по ЗДДС, подадени от „ЕС ЕН БИ“ АД за м.05.2009 г., м.06.2009г, м.07.2009 г., извлечение от данъчно-осигурителната сметка на жалбоподателя. Представени са от ответника РА № Р-2205-1403223 – 091 -01/26.01.2015 г. и РД № Р -2205-1403223-092-01/09.10.2014г., а от жалбоподателя РА № [ЕГН]/18.11.2013 г. и РД № 1305376/29.08.2013 г. Представено е заверено копие от изпълнителното дело №[ЕИК]/2009 г. , както и Заповед № РД-01-91/21.02.2022 г. на директора на ТД на НАП С..

Прието е заключение по допуснатата до изслушване ССЧЕ от 11.06.2025 г. , както и допълнително заключение на ССЧЕ от 17.09.2025 г. Заключениеята не са оспорени от страните. Съдът кредитира заключенията на вещото лице, заедно с поясненията, които бяха направени при провеждане на разпита му в открити съдебни заседания. Заключениеята са изготвени въз основа на задълбочено изследване на писмените доказателства, извършена проверка в счетоводството на жалбоподателя.

При тези фактически установявания, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК. Съдът намира, че е сезиран от надлежна страна– участник в административното производство срещу акт, с който се засягат права и интереси на жалбоподателя, поради което е подлежащ на оспорване. Предвид това жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Съгласно чл. 160, ал. 2 във връзка с чл. 129, ал. 7 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на акта за прихващане или възстановяване, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Обжалваният акт за прихващане или възстановяване е издаден от компетентен орган старши инспектор по приходите –Т. И. и главен инспектор по приходите –Ц. Р., които са определени да извършат проверка и да издадат съответен акт за резултатите от проверката с Резолюция за извършване на проверка № П-22220523184290-ОРП-001/28.09.2023г., издадена от П. Г. Г. – началник - отдел „Ревизии“ при ТД на НАП С., определена със Заповед № РД -01-91/21.02.2022 г. на Директора на ТД на НАП С. да изпълнява функции на компетентен орган по чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК и в изпълнение на Решение № 1368/26.09.2023 г. на директора на Д“ОДОП“, с което е указано на основание чл.129 ал.5 т.1 от ДОПК органът , възложил извършването на проверката, да издаде нова резолюция за проверка и да бъде проведено производство за издаване на АПВ по реда на чл.129 ал.2 т.2 от ДОПК в 30 –дневен срок, съобразно мотивите на изложеното решение. Решение № 38/10.01.2024 г. също е издадено от компетентен орган – директора на Д“ОДОП“ –С. при ЦУ на НА

Настоящата инстанция констатира, че АПВ е подписан с електронни подписи от органите по приходите– негови издатели. В конкретния случай АПВ е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ, по отношение на който с оглед фикцията, установена в ал.2 се

приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. в настоящото съдебно производство. За валидността на КЕП на издателите на АПВ са представени надлежни годни писмени и веществени доказателства.

Оспореният АПВ е издаден в изискуемата форма и съдържа фактически и правни основания.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Анализирани са всички факти и обстоятелства, като са изпълнени и указанията на решаващия орган, посочени в Решение № 1368/26.09.2023 г. на директора на Д“ОДОП“ С..

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона, съдът намира следното:

Основният спорен въпрос по делото е налице ли са предпоставките, предвидени в чл.128 от ДОПК, даващи основание да се извърши прихващане с погасено по давност публично задължение, когато вземането на жалбоподателя е станало изискуемо, преди задължението му да бъде погасено по давност.

Прихващането е способ за погасяване на публично вземане съгласно разпоредбата на чл.168 т.2 от ДОПК. За упражняване правото на държавата да извърши прихващане не е необходимо съгласие на длъжника, а единствено е необходимо да бъде уведомен.

По силата на чл.128 ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Може да се извърши прихващане с погасено по давност задължение, когато вземането на длъжника е станало изискуемо, преди задължението му да бъде погасено по давност.

Допустимо е да се извърши прихващане с погасено по давност задължение на длъжника, о само когато вземането на длъжника е станало изискуемо преди задължението му да бъде погасено по давност съгласно чл.128 ал.1 изр.2 от ДОПК. Възможността се обосновава от обратното действие на прихващането – двете насрещни задължения се считат за погасени до размера на по –малкото от тях към датата, на която прихващането е могло да се извърши.

С жалбата се оспорва начина на формиране на задълженията на жалбоподателя, техният размер и мотивите, изложи по отношения на същите, че не са погасени по давност. Именно с така установените от органите по приходите задължения на жалбоподателя е извършено прихващане с претендиращи от него за възстановяване вземания, в изпълнение на цитираното съдебно решение на ВАС.

В жалбата се претендира сума за възстановяване в размер на 24 381.39 лв., която според жалбоподателя се формира от лихви.

С обжалвания АПВ е констатирано, че дължимата на жалбоподателя сума е в размер на 18 764, 32 лева и същата е прихваната с негови насрещни публични задължения , поради което с оспорения АПВ ефективно не му е възстановена сума. Претендиращата от жалбоподателя сума се формирана от остатък за възстановяване на главница за ДДС в размер на 3 645,46 за м.07.2009 г. и определените законни лихви, подлежащи на възстановяване на „ЕС ЕН БИ“ АД върху нея в размер на 1 971,61 лв., както и всички дължими законни лихви, съгласно чл.129, ал. 6 от ДОПК, за възстановените му вече недължимо внесени задължения за ДДС и корпоративен данък.

Видно от писмените доказателства, а и от заключението на ССЧЕ, че по предявеното от жалбоподателя искане № 53-06-1731/16.02.2023 г. са възстановени с АПВ № П-22220523039127-004-001/14.03.2023 г. сумата от 32 984,51 лева, която включва: ДДС за периода м.01.11.2008 г.

-31.12.2011 г – 22 820,43 лева, корпоративен данък от 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г. -7420, 65 лева и лихви върху ДДС за м.04 2009 г. в размер на 2743,43 лева. Посочените суми са постъпили по банковата сметка на жалбоподателя на 17.03.2023 г., както следва:

-7 420,65 лв. -корпоративен данък

- 25 563,86 лв., в това число ДДС 22 820,43 лв./за м. 11.2008 г., м. 01.2009 г.,м.04.2009 г., м. 05.2009 г., м. 07.2009 г., м. 08.2009 г., м. 10.2009 г.

- лихви в размер на 2 743,43 лв.

В таблица №10 от заключението / лист 175 от делото/, вещото лице е посочило, че съгласно решението на ВАС на дружеството са възстановени по банковата му сметка така посочените суми с изключение на данък добавена стойност за м. 07.2009 г. в размер на 3 645,46 лв. и следващи се лихви.

Видно от заключението на вещото лице, както и от допълнителните обяснения и пояснения при разпита му в открито съдебно заседание на 25.09.2025 г. , органите по приходите правилно са изчислили размера на подлежащите на възстановяване суми съгласно решението на ВАС, от които не е възстановена сумата в размер на 3645,46 лева за м.07.2009г.

В оспореното АПВ, органите по приходите са констатирани, че остатъкът от главницата ДДС в размер на 3 645,46 лв. за м.07.2009 г. е недължимо внесен /след решението на ВАС/ и е *прихванат с насрещни задължения*. Видно от извлечението на данъчно-осигурителната сметка на дружеството /лист 199 от делото/ , транзакцията е отразена на 30.05.2023 г. с основание „Решение №711/30.05.2013 г. на ОДОП“, издадено по повод обжалван АПВ №П-22220523108468-004- 001/23.06.2023 г. и с което е постановено възстановяване/прихващане на надвнесен остатъкът за ДДС в размер на 3 645,46 лв. за м.07.2009 г. По тези съображения и въз основа на заключението на вещото лице, съдът прави извод, че главницата и изчислената за нея законна лихва в размер на 1 971,61 лв., отразени в АПВ от 23.06.2023 г. не представляват вземане на дружеството към датата на издаване на процесния АПВ № П-22220523184290-004-001/25.10.2023 г. Изложеното подкрепя извода на органите по приходите, че изискуемите вземания на дружеството към 25.10.2023 г., са в общ размер на 18 764,32 лв. и представляват само законни лихви за корпоративен данък и ДДС по повод отменения с решението на ВАС Ревизионен акт №Р-2205-1403223-091-01/26.01.2015 г. /24 381,39 лв. — 3 645,46 лв. - 1 971,61 лв. /

С посочената сума в размер на 18 764,32 лева е извършено прихващане на сумата със задължения на жалбоподателя за лихви, отразени в данъчно-осигурителната сметка /ДОС на дружеството/, за които е установено, че не е изтекла 10-годишната абсолютна погасителна давност. Следва да се акцентира върху факта, че възражение за изтекла 5-годишна давност на основание чл.171 ал.1 от ДОПК от страна на жалбоподателя не е заявявано и не е правено в хода на изпълнителното производство или пред друг орган по приходите.

Съгласно чл.173 ал.2 от ДОПК вземанията се отписват служебно единствено с изтичането на срока по чл.171 ал.2 от ДОПК, който е 10 годишния давностен срок.

Органите по приходите са констатирани, че задълженията на дружеството, описани в АПВ по вид и размер /стр.5-9 на оспорения АПВ/ представляват лихви за деклариран ДДС по справки-декларации, който не е внесен или е внесен със закъснение, част от

които са отразени в РА №[ЕГН]/18.11.2013 г. и РА №Р-2205-1403223-091-01/26.01.2015 г.; лихви за установени задължения по РА от 2015 г., потвърдени с решението на ВАС и лихви по декларирани задължения с декларации обр. 6, както следва:

- задължения за ДДС по РА №[ЕГН]/18.11.2013 г. за периодите м.12.2008 г., м. 02.2009 г. и м. 03.2010 г. /погасени през 2017 г. и 2019 г./ и по РА №Р-2205-1403223-091-01/26.01.2015 г. за периодите м. 03.2009 г., м. 07.2009 г., м.10.2009г. и м. 01.2010 г., които главници са погасени през 2017 г. и 2018 г. Констатирано е, че дължимите лихви по горните задължения са в общ размер на 12 443,39 лв. и не са платени от дружеството;

- корпоративен данък по РА №Р-2205-1403223-091-01/26.01.2015 г. за 2009 г., платен през 2018 г. и остава дължима лихва в размер на 940,04 лв.;

- данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения по Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДЦФЛ/ по 14 подадени декларации обр. 6, описани на стр. 4 в АПВ, относими за периодите от м. 06.2009 г. до 12.2009 г., от м. 02.2010 г. до м. 05.2010 г., м. 07.2010 г., м. 08.2010 г. и м.10.2010 г., които са платени през 2018 г. и 2019 г. Констатирано е, че по същите е налице остатък от неплатени лихви в общ размер на 10 997,96 лв.

Правилно, издателите на АПВ са констатирани, че за горепосочените задължения за лихви, които са в общ размер на 24 381,39 лв. не е изтекъл 10-годишният давностен срок към 17.12.2018 г./датата на решението на ВАС/. Доколкото вземането на дружеството е в размер по-малък от задълженията му, то прихващането е извършено до размера на вземането –на жалбоподателя - 18 764,32 лв.

Законосъобразни са изводите на органите по приходите и на решаващия орган, че не е изтекла погасителната давност и в тази връзка направеното от жалбоподателя възражение е неоснователно. Не намира опора в закона твърдението на жалбоподателя, че задълженията за лихви се погасяват с изтичане на три годишен срок и следва да бъдат отписани служебно с изтичане на срока по чл.171 ал.2 от ДОПК.

Давностния срок, с изтичането на който се погасяват всички публични задължения е регламентиран в чл. 171 от ДОПК. Тази разпоредба урежда общата петгодишна и абсолютната десетгодишна погасителна давност. Лихвите са акцесорно задължение и следват правилата за погасяване на основното задължение -главница. Предмет на ДОПК е да уреди производствата по установяване, обезпечаване и събиране на публичните вземания, доато Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/ урежда частноправни вземания. ДОПК се явява специален закон по отношение на правилата за давността, съдържащи се в ЗЗД. Когато има специални норми за публичните задължения, общите правила в това число и за кратката тригодишна погасителна давност чл.1 11, буква „в“ от ЗЗД, не намират приложение. Действащите закони, относно различните по вид публични вземания / ЗДДФЛ, ЗКПО, ЗМДТ, КСО / не дават възможност някои от данъците и задълженията за осигурителни вноски , както и лихвите върху тях да се погасяват с изтичането на по- кратки от пет/десет години срокове.

Съгласно чл. 162, ал. 2 от ДОПК, лихвите за вземания за данъци и вноски, установени по основание и размер със закон са публични вземания. Лихвите върху публични вземания не представляват гражданскоправни задължения, за да е приложимо правилото на чл. 111 ЗЗД. Лихвите като акцесорно задължение следват главното задължение, което е публично

и погасителната давност за тях е същата, каквато е за главното задължение - данък или осигурителна вноска - т.е. по чл. 171 ДОПК. В този смисъл е трайната съдебна практика, например решение на ВАС по адм. дело № 2463/2014 г. Следователно лихвите върху неплатени в срок данъци и осигуровки като вид публични вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен -годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение.

Като правна последица от действието на така споменатите разпоредби за давността, с изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно (чл. 174 от ДОПК), така и да бъдат прихванати (чл. 170 от ДОПК). Правилата за спиране и прекъсване на давността са регламентирани в чл. 172 от ДОПК. В тази връзка задълженията за лихви за периодите м.12.2008 г., м. 02.2009 г. и м.03.2010 г., не са обжалвани и касаят деклариран по справки - декларации и невнесен в срок ДДС, който е бил дължим до датата на подадената справка-декларация за съответните данъчни периоди. За невнесен в срок данък се следват лихви съгласно Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/, които са определени и отразени в РА №20501305376/18.11.2013 г. Петгодишният давностен срок започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, съответно от 01.01.2010 г. и 01.2011 г. и изтича 01.01.2015 г. и съответно 01.01.2016 г. Давността е прекъсната с постановление за налагане на обезпечителни мерки №81/06.03.2014 г. Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК и съгласно чл. 172, ал. 3 от ДОПК, от прекъсването започва да тече нова 5 годишна давност.

По отношение на задължението за лихва в размер на 1 152,13 лв. за данъчен период м.12.2008 г. давностният срок изтича на 05.03.2019 г. и към 17.12.2018 г., когато е възникнало вземането на ревизираното дружество /решение на ВАС/, сумата е била дължима. За данъчен период м. 12.2008 г., давностният срок започва да тече от 01.01.2010 г. и не е изтекъл към датата на постановяване на решението на ВАС, следователно и за задълженията за лихви за следващи периоди м.02.2009 г., м.03.2010 г., не е изтекъл.

Предвид изложеното с АПВ основателно е направено прихващане на горепосочените задължения на дружеството с вземанията му, възникнали на основание Решение на ВАС №15696/17.12.2018 г. С РА №Р-2205-1403223-091-01/26.01.2015 г. за данъчен период м.03.2009 г. е определена лихва в размер на 1 792,01 лв. С оглед обжалването на РА е постановено Решение №15696/17.12.2018 г. на ВАС, с което задължението за м.03.2009 г. е потвърдено. Констатирано е, че главницата е със срок на доброволно плащане до 14.04.2009 г. и от 15.04.2009 г. задължението за лихви е изискуемо, а 5 годишната давност започва да тече от 01.01.2010 г. Доколкото давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година, както и когато актът, с който е определено задължението, се обжалва /жалба вх. №53-04- 66/10.02.2015 г./ т. е. към 17.12.2018 г. когато е възникнало вземането на дружеството не е изтекъл давностният срок. Основателно с обжалването АПВ е извършено прихващане на лихвата за м. 03.2009 г. /установената с РА и

доначислена лихва в размер на 718,72 лв. от дата на издаване на акта до погасяване на главницата/.

При аналогични фактически и правни основания са прихванати задължения за лихви по същия РА, както следва: в размер на 1 786,51 за данъчен период м.07.2009 г., в размер на 345,35 лв. и в размер на 1 309,41 лв. зам.10.2009 г.; в размер на 742,76лв. за м.01.2010 г., лихва в размер на 940,04 лв. за корпоративен данък за 2009 г. С постановеното решение на ВАС задълженията за ДДС за периодите м.07.2009 г., м.01.2009 г. и за корпоративен данък за 2009 г. са частично потвърдени, а за м. 10.2009 г. е потвърдено. Десетгодишният давностен срок изтича на 01.01.2020 г. и съответно на 01.01.2021 г. Следователно към 17.12.2018 г. когато е възникнало вземането на дружеството, основателно съгласно чл. 128, ал. 1 от ДОПК е извършено прихващане с процесния АПВ.

Установени и прихванати са задължения за лихви по ЗДДФЛ по декларации обр. 6, описани конкретно в АПВ по данъчни периоди: м.06.2009 г. в размер на 940,07 лв., м.07.2009 г. в размер на 978,29 лв.; м.08.2009 г. в размер на 878,71лв., м.09.2009 г. в размер на 770,16 лв., м. 10.2009 г. в размер на 858,75 лв., м. 11.2009 г. м.11.2009 г. в размер на 796,61 лв., м.12.2009 г. в размер на 771, лв., м.01.2010 г. в размер на 794,76 лв., м.02.2020 г. в размер на 908,23 лв., м.03.2010 г. в размер на 741,39 лв., м.04.2010 г. в размер на 757,81 лв.; м.05.2010 г. в размер на 746,20 лв., м.07.2010 г. в размер на 709,83лв. и м.08.2010 г. в размер на 34534 лв. Констатирано е, че за тези задължения са наложени предварителни обезпечителни мерки с ПНОМ изх. №53-0434-2/24.02.2011 г. и ПНОМ №53-04-34-2/01.03.2011 г. На основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК за задълженията тече 10-годишният абсолютен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение /чл.171 от ДОПК/. Десетгодишният абсолютен давностен срок за задълженията до м.11.2009 г. започва да тече от 01.01.2010 г., а за останалите от 01.01.2011 г. и завършва съответно на 01.01.2020 г. и на 01.01.2021 г.

Т.е. към 17.12.2018г. датата, на която е възникнало вземането на жалбоподателя, както бе посочено в настоящото решение, не е изтекъл 10 годишния давностен срок за задълженията му за лихви и те са били дължими.

Предвид всичко, изложено съдът прави извод, че оспореният акт е законосъобразен, като издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото разноски се дължат на ответника, които своевременно са претендирани за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.161 ал.1 от ДОПК (ред. ДВ бр.17/2026 г.), на ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата, като на администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ /ЗПП/. Чл.37 от ЗПП сочи, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената

дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Според чл.24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 130 до 450 лв. С оглед материалния интерес на спора, както и значителната фактическа и правна сложност на същия, съдът намира, че на ответната страна се дължи юрисконсултско възнаграждение в максималния предвиден размер от 450 лева, които, превалутирани съгласно [чл. 11 от ЗВЕРБ](#), се равняват на 230, 08 евро.

На основание чл.160 ал.1 от ДОПК,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ес Ен Би“ АД с ЕИК[ЕИК], представлявано от изп. директор С. Р. Б. със седалище и адрес на управление –гр. С.,[жк], [улица] срещу Акт за прихващане или възстановяване № П-22220523184290-004-001/25.10.2023г., издаден от Ц. Г. Р. на длъжност главен инспектор по приходите и Т. В. И. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД –НАП- С., потвърден с Решение № 38/10.01.2024г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА „Ес Ен Би“ АД с ЕИК[ЕИК], представлявано от изп. директор С. Р. Б. със седалище и адрес на управление –гр. С.,[жк], [улица] да заплати на Национална агенция за приходите сумата 230,08 евро /двеста и тридесет и 0,08 евро/ , разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: